

Under det han var Munk i Macerata ville han en gång köpa ett par skor. Han tvistade med skomakarn om priset, ville gifva honom ett par skillingar mindre och lofvade att betala dessa i sinom tid. Skomakarn sade: förmodeligen när han skulle blifva Påfve. Pater Felix svarade: „Ja, om ni vill vänta så länge, men „då skall ni ock få både hufvudstol och ränta.” Skomakarn log och gaf honom skorna. Felix anteknade hans namn i sin dagbok och gick. Hugkomsten af detta löfte föranledde honom nu att skriva till Ståthållarn i Macerata, med befallning att skicka skomakarn, om han ännu lefde, till Rom, åtföljd af en polisbetjent. Detta skedde och den förvånade Skomakarn, som ej kunde begripa orsaken till denna påfveliga befallning, gjorde resan under de ångsligaste aningar och anlände ändtligen båfvande till Vaticanen. Sixtus lät föra honom till sig, och frågade, om han någonsin sett honom i Macerata. Den gamla mannen som darrande låg på sina knän, svarade: nej! „Hvad, sade Påfven, „kommer du ej ihåg, att du en gång „sålt ett par skor åt mig.” Skomakaren försäkrade att denna omständighet alldeles fallit honom ur minnet. „Vet, svarade Sixtus, „att jag är din gäldenär, och att jag låtit dig „komma hit för att betala dig min skuld.” Nu förklarade han saken för honom och lät honom